

Էմնիսան

Արարատի ծեր կաւարին դար է դիպել վայրկյանի պես ու անցել
Ժամանակը՝ չնշին, ինչպես Արարատի վրա նետված մի բար

Հեն Խանակում, կամ Խանակում
են միայն դասմության չոր թվեր
այն եւս առանց շարժափը ու դաս-
ձառահետեւանի ճատուցելու: Խև
ատելության ու սիրո, գեղցիկի եւ
անընդունելիի մասին սվալ ժամա-
նակի մեջ ոչինչ չգիտեմ, չգիտեմ՝
ինչ աստիճանի մենզ կամ անհաօք-
էր դայբար հանուն հարսության
իշխանության եւ կօծ, եւ որպա՞՛
հմենարուկն էր մղոնմ՞՝ հայրենիի
դաշտանության: Յիմա այդ՝ Երե-
բունի իիննադրու եւ քաֆավորու-
թյանը նոր հողեր միացնող ահազ-
նարափ ժամանակի համեմատու-
թյան մեջ (որի մասին էլի իի բան է
մնացել դատանական իհողության
մեջ) եթէ դիտեմ մեր ժամանակի
կրթեր, մեր ժամանակի փոխադարձ
ակլամանդրութերը, միմյանց արկու-
թելը, միմյանցից հայ խելք՝ այր
բոլորն իսկապես որ զնիքն այ-
թվում, եւ զնիքն ժամանակի արգա-
սիք: Կե՞ ինչ ենք խմորու ամեն օր
որ ինչ հունցեմ՝ համրահավաք
ՀՀԸ, կոնգրես, գողական դատա-
մավորներ եւ բարձրաստիճան գո-
ղեր, փողոցում 20 եգիպտացորեն
վաճառող բիզուկից 500 դրամ
«Անյօ» գրանող ոսկեկաններ

թե ի՞նչ տեղի կունենա Երկրագնդի հետ (այդ թվում՝ ներ փորձիկ Երկի), մենք չգիտենք ինարավոր կլիմի մի դար հետոյին փոխանցել համակարգի լցված ողջ ինֆորմացիան հայերի ու Դայասանի մասին: Իսկ մարդկային եւ դամական հիշողությունն անսխալ է՝ նա դառնում է հիշողության արժանի բաները (դրան երբեք օստ չեն լինում) եւ ճոռանում այն բոլորը, ինչ այսօր համակարգի է լցվում, քայլ սրում չի մնում: Դազարամյակներ համակարգի չի եղել, դամանությունը կենցել է դամապարհներին դասվեր սկզբների միջոցով, քայլ ժողովրդի հավաքական հիշողությանք, այնուամենայնիվ, եւ դավաճաների մասին դասմություններն են մնացել, եւ հերոսների. այլակերպված, բնակական հայացով մի լավ րերելու ենթակա, քայլ մնացել են: Իսկ եթե հիմա համակարգի հոլովին ենք, ու փորձում ենք մեր այս փորձիկ, մժեղային կյանից դասմության համար փղեր ծովել ջարաքան սխալում ենք, ոչ համակարգին է փրկելու, ոչ աղերմներից գիտության դիկուր ծովող փողը: Ժողովրդական հիշողությունն, այնուամենայնիվ, անկաշառ է, ճոռացության ասվածն՝ անողոր, եւ ոչ մի համակարգի այստեղ ոչինչ անել չի կարող:

Եղոյիսան սարի դես մի քան է, մենք մի փորձիկ կյովե նրա մեջ: Բոլորս անցնելու ենք, ինչողեւ ժողովողն է ասում: Այնուա որ մեր ժամանակը ձեղենելու շանսը միլիոնից մեկն ունի, քայլ միլիոնից մեկը եւ շանսն է: Միլիոնից մեկը ազգ ու ազգի դասմություն է ներկայացնում: Եթանիկ կլիմի նա, ով այս մանրադեռ ժամանակի մեջ միլիոնից մեկը լինելու ընթրիկին կարժանանա՝ փողի, ուժի, թափայի մասին այս դեպքում մոռացել:

ԱՐԵՎԻՆ ԽՈՂՈՑՅԱՆ

Քաղաքական կիսաներգիծանսօրվա թեմաներով

Oh, թուլություն, ո՞ւ անունն է... տղամարդկություն

Եր Րաֆֆի Շովիաննիսյանն ասաց՝ «Դարկավոր է մտածել կիս նախագահի մասին», կարծես այդ դասին բար նետած լինե՞տ ճահճի մեջ, եւ դրա բնակիցները միանգամից լրեցին: Միակ տղամարդկություն ցոյց սկսող եղավ դաշտամավոր Վարդան Բուտանջյանը, որը լրագրողների հարցին զարմանիվ դատախանեց՝ «Կիս նախագահի... չեմ դատկերացնում», աղա տեսնելով, որ իրեն հարց սկսողները կիս լրագրողներ են, ներդություն խնդրեց, թեև, մեր մեջ ասած, այնան էլ «տղամարդկություն» չունեցավ բացատքելու, թե ինչու չի դատկերացնում կիս նախագահ Քայասանում: Վարդան Բուտանջյանին եւ Րաֆֆի Շովիաննիսյանին թողնեն իրենց դատկերացնումների հետ եւ բնակենք այն հարցը, թե ինչու Քայասանում տղամարդկի չեմ դատկերացնում կիս նախագահ ունենալու հնարակությունը, եթր աշխարհում, թվում է, այդ հարցը վասուց լուծամած է:

Ի՞նչ ահա իրենց Եկուս մտտ չի գործու։
Անզիախանիեր Ծովովես թժահավս էին
կանանց նկանամք։ Կարօւմ եւ Ծեփսիրը
հենց այնուես, Խելինին փշելով է գրել՝ «Օհ,
բռուպուրուն, ու ամուսնուն է Սիմ!»։

թրլություն, ու ասուս է կըս»:
Բայց անզիացիները, չամսալով Շեխմի-
թի՛ իրենց երկրի վարչապես ընտրեցին Մար-
գարիս Թեչչերին, որին հետո կնեցին «Երկա-
թյա լեղի» մականունով:

Զգիտսւ ինչու նման դեմքերում մեր մեջ առ զային հղարտության հիվանդագին զգացու է արթնանոմ՝ մենք հայ ենք, ինչո՞ւ դիմու դիմուներին ընդորինակենք։ Բայց ինչու նույն հայրը չենք տալիս ներ ազգային ժողովական ներկայական այն ժամանակ, եթզ նրանց որոշումները հանրության կողմից եթզ լավ չեն ընկալվուած նրանք տեղուութեղ որոյն հիմնավորում հայություն չեցնում են՝ «Գիտե՛, որ Եվրոպայում նոյնակա այսպիսի որոշումներ են ընդունվում»։ Դրա միջ հետո անմիջապես ընկալվուած ենք, որ նման որոշումները մեզ անհրաժեշտ են:

Ինչո՞ւ տղամարդ մեր բազմական գործիքները չեն հանդուրժում կամ չեն ուզում դառնել կերպացնել կին նախազարդ իրենց գիշին: Թե՛ս Ասծոն ամեն օր խոսում են հանդուրժողական նույրումից: Կանանց սերի գերադասության առունով շատ հարցեր նրանք այսօր լավ դաշկերացնում են: Օրինակ՝ դդրոցներու առջիկ գերազանցիկների թիվն ավելին է, քան տղամարդինք, բուհերում նույնություն: Կանայք ավելի օրինադարձ են, ավելի կարգադարձ, ավելի լի ճաշակատար, քան տղամարդիկ: Կին բնակչության մեջ աշխարհի չենթիոն, կին ծանրամարտիկ ունենք աշխարհի չենթիոն, կին տղամարդիկ ունենք աշխարհի չենթիոն, տղամարդիկանց ֆուտրուլային մի կարգին թիվը

չեն կարողանում ստեղծել, սակայն կանաքասկերովի թիմով հղարտանում են այս Դեռ հնադարում փափկասուն տիկնայի են նեցել Դայոն աշխարհի, որոնք գոյացարտ դղամարդկանցից ոչ դակաս բազային ու լրուի են եղել. այս ամենը ոչ միայն դաշտացնում, այլև հարկ եղած դեմքում հղարտեն ընդունում են: Նաեւ ընդունում են, Ազգային ժողովով արդարամիտ, ճշմարիտ համարձակ խոսք կին դաշտամավորներից վելի շատ են լսում, բան տպամարդ կոչվածքից: Ինչո՞ւ սար ու կեղծիքի, անադարի ու լուսութան դեմ, որոնք իշչ չեն մեր կյամինմ, այլ ի հազվադեմ ընթրուսանում են նույնարդ բան կանայի: Սկսում են մատակ՝ տպամարդ երեխ ինչ-որ բանից երկնչում են: Ինչից, ինչ ասա ոչ կանանցից: Միգրուտ նրանք մասձու են, որ կորցնելու բաներ կունենան, օրինակ՝ թե աքրութեր, բիզնեսի շահերն ու հետակաները: Թերեւս նաեւ այդ ամենը «ախտարավարի» լուծելու հնարավորությունը, իսկ և նախազարի դեմքում, մատծում են, «Քույրիկ նալը» անսովոր ու անկանխատեսելի հետ անբներ կարող է ունենալ:

Կանանց դերը անտեսելը նոր երեւոյք չէ և կյանքում: Իշխանության հասած նախսիկն ի խանավորներն եւ եւ առաջ, եւ ի հիմա դայխա առաջին շարեր են մղում այսպես կոչված Աերոդրույթն արտահայտության, ԲՏԸ (ճական տրանսպորտային հաւաքարկ) կանաչ մինչեւ իշխանության գալուց հետո ս նոյն կանանց դերը նրանք նույնական չեն դասկական կերպությունում: Խորան ցանողությունը տեսն տունուտեղը կնոջ հույսին թողնելը դեռ չեն դասկերացնում: Այսօր լրագրության մարտական գծի կրակի բերանում կին լրացներին թողելը մենք դասկերացնում ենք: Տղամարդ լրագրողների «Բազե»-ները

կամ «Միասին» - Արեհ ճամբարներում չիցլի-
վելը արդեն դասկերացնելի չէ:

Կին նախագահ ընտրելո դեռևս չի նշանակում նայրիշխանության վերադարձ: Պատմության անիվը հետընթաց չի կարող լուսվել: Ուստի առանց տագնադի եկեմ լատկերացնեմ, որ եթե կա տղամարդ նախագահ, կարող է լինել նաև կին նախագահ, որը կարող է տղամարդուց ոչ դակաս, գուցեւ տա հարցերում նոյնինիկ արավել օգտահան լինել երկրի համար: Ի վերջո կինն է ծննման եւ դաստիարակում բոլոր ժամանակների նախագահներին ու դասզամապերներին, մեծահարուստներին ու ունեղուրկներին, օրենքով եւ անօրու գործին, իրական ու դժոխու բարեգործներին, հւկալան եւ կեղծ բարգավազ ու օրինաց երկիր ստեղծողներին: Կանայք նոյնինես իրենց կանացի բնագրով եւ գիտակցությամբ, տղամարդկանցից ոչ դակաս դատապահանապերությամբ կարող են իրենց նոյանաց թերեւ երկրի առաջնորդացին: Եվ եթե այս ամենը կրկին չեն դատկերացնում մեր տղամարդ բաղադրական գործիչները, ուրեմն եկեմ է ժամանակասեւու՝ «Oh, թուլություն, ի՞ն անունն է տղամարդություն!»:

Ես երևի մահացու վիրավորանի հասցի իմ սեղի ներկայացուցիչներին, գուց եւ արժանի եմ միջնադարյան ինկվիզիցիայի կամ ճպակի-տական ամենաբաժան լատժամիջոցներին։ Սակայն ինձ սփոփով է այն միտքը, որ այդ լատժին մենակ եւ չեմ արժանանալու, ինձ հետ նոյն քախշին դիմի որ արժանանան նաև Ռաֆֆի Հովհաննեսիսանը, որ առաջ բաշեց այս հարցը, եւ որին չարձագանթեցին կամ չլ-սելու սկիզ մեր ժամանակների դղամարդ բարիւլասան օրոքինքներ։

ՄԵԱՑԱԿԱՆ ՀԱՐՈՒԹՅՈՒՆՆԱՆ

